

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9400/2023
18.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП из Београда, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Тирић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4933/22 од 01.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4933/22 од 01.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4933/22 од 01.12.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 3022/21 од 28.06.2022. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да, солидарно са ББ, ВВ и ГГ, исплати 29.973.821,68 динара и законску затезну камату на износ главног дуга од 12.615.221,77 динара одређену Законом о висини стопе законске затезне камате почев од 09.04.2013. године до исплате (став први изреке) и обавезан тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка од 465.000,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је и са туженом, као једном од више инвеститора изградње објекта у улици ... број ... у ..., закључио 31.03.2004. године

уговор којим су регулисани међусобни односи уговарача у вези са накнадом за уређење грађевинског земљишта. Тужена је у време када је тај уговор закључен била малолетна (рођена ... године). Уговор је у име тужене закључио њен отац ДД. Брак родитеља тужене разведен је правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду П 15573/92 од 17.02.1993. године. Том пресудом тужена је поверена мајци на чување и васпитање. Укупан дуг инвеститора по означеном уговору, обрачунат у складу са његовим одредбама, по налазу вештака од 09.03.2014. године износи 21.615.221,77 динара, а затезна камата обрачуната до дана вештачења износи 17.358.599,93 динара. Тужена није остварила неку корист од изградње објекта, а за постојање уговора од 31.03.2004. године сазнала је у поступку наплате новчаног потраживања досуђеног тужиоцу правноснажном пресудом П 5739/10 од 31.01.2017. године. Означена пресуда је у односу на тужену укинута решењем П 5739/10 од 10.05.2021. године којим је, по њеном предлогу, дозвољено понављање поступка.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Тужена је у време када је закључен уговор од 31.03.2004. године била малолетна. Правноснажном пресудом о разводу брака П 15573/92 од 17.02.1993. године била је поверена мајци на чување и васпитање. Према одредби члана 124. став 2. тада важећег Закона о браку и породичним односима, када је у случају развода брака одлуком суда дете поверено на чување и васпитање једном од родитеља, родитељско право врши родитељ коме је дете поверено. Садржину родитељског права чини и право и обавеза родитеља да заступају малолетно дете. Уговор којим је тужена преузела обавезу плаћања накнаде за уређење грађевинског земљишта у њено име закључио је родитељ који није вршио родитељско право, у смислу наведеног члана 124. став 2. Закона о браку и породичним односима и који по закону није био овлашћен да је заступа. Тужена, односно родитељ који је вршио родитељско право тај уговор нису накнадно одобриле.

У време његовог закључења тужена је имала навршених ... година живота и сагласно члану 122. став 1. Закона о браку и породичним односима могла је самостално закључивати правне послове, али је за њихову пуноважност, изузев послова мањег значаја, било потребно одобрење њених родитеља, односно органа старатељства за правне послове из члана 121. тог закона. Уговор о накнади за уређење грађевинског земљишта није правни посао мањег значаја, а законска заступница тужене - родитељ који је самостално вршио родитељско право није дао одобрење на тај уговор да би се исти у односу на тужену могао сматрати пуноважним.

Следствено изложеном, означени уговор не обавезује тужену јер га је у њено име закључило лице које по закону није било овлашћено за заступање, а уговор није накнадно одобрен од другог родитеља који је самостално вршио родитељско право, односно тужене након стицања пунолетства.

По оцени ревизијског суда, нису основани наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права. Одредбом члана 74. Закона о планирању и изградњи, важећег у време када је закључен уговор од 31.03.2004. године, накнаду за уређење грађевинског земљишта плаћа инвеститор. Међутим, та обавеза извршава се на основу уговора који са инвеститором закључује општина, односно предузеће или друга организација из члана 72. став 3. наведеног закона, на основу критеријума и мерила

које утврђује општина. Уговором се уређују међусобни односи уговарача у погледу уређења грађевинског земљишта - утврђује висина накнаде, динамика њеног плаћања као и обим, структура и начин извођења радова на уређењу земљишта. Зато нису прихватљиви наводи ревидента да је обавеза тужене заснована на закону и да она постоји без обзира на то да ли је уговорена, односно да ли је закључен уговор и да ли је исти пуноважан.

Из тих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић